

Ládobogás

Lara és a néma hely

Negyedik kötet

✿ KATHLEEN DUEY ✿

KATHLEEN DUEY

Lódobogás

Lara és a néma hely

Negyedik kötet

Második, változatlan utánnnyomás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2018

Starnak, az almásszürke walesi póninak, akinek egy igazi ötágú fehér csillag volt az oldalán. Még sosem találkoztam hozzá foghatóan okos pónival. Egy sötét legelőn a zuhogó esőben ismerkedtünk meg azon az éjszakán, amikor világot látott. A születés egy vad, örömteli csoda. És aki odaadja a szívéét egy újszülött csikónak, örökre meghatódik, örökre megváltozik és örökre hálás lesz.

I. fejezet

Fáradt voltam, és zavart a zaj. Az emberek közel nyomultak, és ez megijesztett. De az anyám gyöngéd érintése és halk hangja megnyugtatót, miközben átvezetett a tömegben.

Miközben kilovagoltunk az athenry-i várból, Danssairt lassú poroszkálásra fogtam. Csakis így menekülhettünk el, bármily furcsán is hangzik.

Ha átvágtatunk a Beltaine-t ünneplő tömegben, ahol az emberek boldogok voltak, hogy végre itt a nyár, valakinek biztosan szemet szúrunk. Így azonban jó, ha egy-ketten pillantottak rám és a csikómra, és ők sem mutattak különösebb érdeklődést. Nem tudhaták, hogy nem az vagyok, akinek látszom.

Danssairem egyéves volt, magas, erős lovacska, de még sokszor viselkedett korához illően játékosan és szeszélyesen. Amilyen temperamentumos ló volt, a poroszkálás bármely más napon nehezebbre esett volna.

Igencsak nehezebbre.

Aznap viszont könnyen ment, bár a mező zsúfolt volt, ennél fogva zajos is. De Danssair kimerült volt. Még kora reggel megnyertünk egy nehéz és hosszú versenyt, amelyben idősebb lovakkal és lovasokkal mértük össze az erőnket. Életem legszebb napja lehetett volna.

De nem az volt.

A nap már túljárt a delelőjén, amikor végigvezettem Dannsairt a széles mező szélén. A gyomrom idegesen összeszorult, a kezem reszketett. Az ég tiszta és ragyogó volt, így az emberek tüzet raktak, hogy elkészítsék az asznapi húst, tojást és árpát. Láttam egy aszszonyt, aki a sátrak közelében a tehenét fejte. Az állat mellső lábát összebéklyózta, nehogy elfusson.

A mezőn összegyűlt tömegben lovak és kutyák, valamint csirkék és tehenek is voltak. Az állatokat azért hozták magukkal, hogy tejet és húst adjanak a vándoroknak. Az emberek kisebb csoportokba verődtek, és újra meg újra a reggeli verseny látnivalóiról beszélgettek. A fogadásaikat is sokat emlegették, és abból, amit hallottam, azt vettem ki, hogy ránk senki sem fogadott. Senki sem hitte, hogy az ezüstszerű kanca csikó nyer.

Az igazat megvallva, megküzdöttünk a győzelemért. Alaposan meghajtottam Dannsairt a versenyben, és mindketten teljes erőnkből igyekeztünk győzni. Amikor így hajtottam, azt kockáztattam, hogy sérülés éri, de hittem az istállómesternek, aki azt mondta, ha nyerünk, az athenry-i bíró által ígért arany helyett elvihetem a csikót.

Ez volt az álmom, Dannsair születése óta. Azt szerettem volna, ha az enyém, soha nem kell csatába mennie, és mindketten boldogan és békében élhetünk.

A bíró megszegett ígéretere gondoltam, és mérgemben az ajkamba haraptam, hogy elfojtsam a dühömet. Hogy lehet valaki ilyen kegyetlen? Biztosra vettem,

hogy az istállómaster tisztában volt velem, mennyire szeretem Dannsairt. Figyelte, hogy dolgozom vele, és látta, mennyire bízunk egymásban. Mégis segített a bírónak, hogy becsapjon engem. Talán eleve az ő ötlete volt. Reméltem, hogy egyiküket sem látom többé. Soha többé.

Furcsamód én voltam Dannsair anyja. A születésétől fogva én neveltem, mert az anyja belehalt a szülésbe. Így Dannsair mindig tőlem várta, hogy megvédjem, és gondoskodjak róla.

És most, hogy már idősebb, bizalommal a hátára engedtem, hagyta, hogy nehéz terepen vezessem. Tudta, hogy nem kérek tőle olyasmit, amiből baja származhat. Én pedig mégis azt kockáztattam, hogy megsérül, mert ostoba voltam, és elhittem egy hazugságot. Haragudtam magamra.

A városfal mellett haladva folyton vissza-visszanéztem az északi kapura. Csak idő kérdése, és az istállómaster felfedezi, hogy Dannsair nincs az istállóban. Bármely pillanatban bekövetkezhet, de ha szerencsénk van, nem mindjárt. Ha a bíró Beltaine-napi ünnepsége – ahol mézsört és szarvassültet tálalnak fel – elég sokáig és elég hangosan zajlik, akkor holnap reggelig senkinek sem jut eszébe ellenőrizni az istállókat.

Abban biztos voltam, hogy ha az istállómaster rájön, hogy Dannsair eltűnt, keresni fogja. Elkeseredetten felforgat majd mindent Dannsair után. Ha sikerül messzire jutnunk, mielőtt meglát minket, nagy az esély, hogy el tudunk előle tűnni, legalábbis ebben reménykedtem.

Természetesen kérdezősködni fog, hogy ki látott minket, de egy Trian nevű normann fiút keres majd, meg egy ezüstszürke kancacsikót. És Dannsair meg én már nem ezek voltunk.

Dannsair szőrét – Öreg Brigit tőzegáfonya festékének hála – azóta barnára festettem. A hajam is kezdett kinőni, és copfomat csipkefőköttő alá rejtettem. Öreg Brigit kékeszöld menyasszonyi ruháját viseltem, és a bő szoknyát ráterítettem Dannsair marjára. A szoknya alatt egy zsák lapult.

A zsákban lapult a köpenyem, a két vászon leintém – a régi meg a csaknem vadonatúj –, és a gyönyörű kis arany melltű, amit még otthon találtam. Néhány gömbölyű kemény sajt és zabkenyér is volt a zsákban, amit Öreg Brigittől kaptam. Legalább egy darabig nem kell éhezmem.

Az athenry-i polgárok, akiket megismertem, biztos azt hitték, hogy valami különös normann lány vagyok, aki Galway-ből érkezett a családjával a versenyre. Az írek, akik szintén a versenyre jöttek, biztos úgy gondolták, hogy Athenryben lakom, már ha bármelyikük is pazarolt rám egyetlen gondolatot.

Amint elhagytuk a tömeget, kicsit engedett az idegességem, és kezdtem odafigyelni arra, amit a körülöttünk levők beszéltek. Dannsair megelégedett azzal, hogy lassan baktat, a fejét a szokottnál jobban lelógatta, és a farkával legyezte a délidőben rajzó legyeket.

– Egyéves kancacsikó – mondta egy férfi, és a fejét csóválta. – Egyéves, és legyőzte mindegyiket.

Összeszorítottam a számat, hogy ne mosolyogjak. Egyenesen előreszegeztem a tekintetemet, és lassan haladtam tovább, mintha nem volna sürgős dolgom.

Mialatt Danssair csendben továbbvitt a tömeg szélén, a távolban megpillantottam Cormacot. Megfordult, és felém nézett. Olyan volt a pillantása, mintha egy kéz érintette volna meg a vállamat. Gyorsan elfordítottam a fejemet, és reméltem, hogy nem ismert meg, amikor a versenyen normann fiúnak öltöztem. Nem tudhatta, hogy ide, Athenrybe is követtem Danssairt. Itt bizonyosan nem keresne.

Elfordultam Cormactól, és továbblovagoltam. Viszsafojtottam a lélegzetemet, és reméltem, hogy nem ismer meg, vagy ha igen, nem kiáltja a nevemet.

Bárcsak szót válthattam volna vele!

Cormac olyannak ismert, amilyen valóban vagyok: egy szegény tuath-ból származó ír lánynak, aki lenből szőtt egyszerű leintét visel, a haja hosszú és rendetlen, és imádja a lovakat, s ezt képtelen bárki elől is eltitkolni. Annyira megkedvelt, hogy segített elmenekülnöm. Danssairt is önmagaként, magas, kecses kancacsikóként ismerte, akinek ezüstszürke a szőre. Olyannak, amilyen reggel, a versenyen volt.

Tudtam, hogy ekkora távolságból, a tömegben és a felfordulásban nem ismeri meg. Danssair szőrét ráadásul tőzegáfonyával barnára festettem. Reméltem, hogy semmi sem kelti fel a gyanúját, és nem próbál közelebb jönni.

Továbblovagoltam.

Egyszer azért még visszanéztem, mielőtt az erdő felé kanyarodtam. Cormac már nem nézett utánam. Egyszerre éreztem megkönnyebbülést és csalódást.

Ez volt az igazság.

Nagyon kedveltem Cormacot. Ostoba, arcpirulós érzés támadt a szívemben iránta, amiből korábban mindig tréfát űztem, de többé nem fogok. Hogy is tehettem volna, hiszen már tudtam, milyen érzés. Cormac nagyon jó volt hozzám, ő adta Danssairnek is a nevét. Reménykedtem, hogy egy nap még viszontlátom, még ha régen akaratlanul is bajt okozott nekem. De valószínűnek tűnt, hogy nem látom többé.

A mező végében dobogó szívvel húztam vissza egy pillanatra, majd fordítottam az erdő felé Danssairt. Elhagytuk a magyalfát, amelyről előző ősszel a várost figyeltem.

Senki sem kiáltott utánunk. Senkit sem érdekelt, mit művel egy normann lány és a fénytelen szőrű, barna kancája.

A mezőn uralkodó zsivaj lassan elhalt mögöttünk. Danssairt a patak felé tereltem, ahol egykor megfürödtem, és amelynek közelében Niallnak segítettem megkeresni a disznócsordáját. Adósa voltam, hogy elmondta: a bíró nem adja nekem Danssairt. De még ennél is nagyobb hálával tartoztam az Öreg Brigitnek, hogy befogadott, enni adott, igazi otthont nyújtott, amíg Athenry városának falai között éltem.

Hiányozni fog, és mindig a legjobbat kívánom neki. Kár, hogy nincs gyermeke, gondoltam: szerető anya lett volna belőle.

A patak szélénél ismét gyöngéden meghúztam a kantárt, majd lazára hagytam, hogy Dannsair kényelmesen, hosszan ihasson a hús vízből. Nem akartam leszállni róla, bár úgy éreztem, hogy legalábbis egyelőre biztonságban vagyunk.

De akár ma fedezi fel az istállómeister Dannsair üres állását, akár holnap reggel, a szokásos látogatásakor, bizonyára dühös lesz. Nem telik majd sok időbe, hogy rájöjjon: én is eltűntem. És akkor utánunk küldi az embereit.

Miután hosszan ivott a patakvízből, Dannsair egy fél lépést tett előre, majd még egyet, és a fejét rázta. Vízet fröcskölve kapálta a medret. Tudtam, mit akar. A hús, sekély patak tökéletes lenne egy hasa alját fröcskölő, finom fürdéshez!

- Kérlek, ne! - figyelmeztettem. - Nem tudom, mennyire marad meg a szőrödön a festék.

De Dannsair nem vett rólam tudomást, hanem tovább kapálta a vizet. Lassan átnedvesedett Öreg Brigit menyasszonyi ruhájának a széle, és Dannsair hasa is vizes lett. Előrébb noszogattam Dannsairt, majd erősen meghúztam az egyik kantárszárat. Dannsair fesszes körben fordult meg, én pedig megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor kigázolt a vízből, és felkapta a füves partoldalban. Óvatosabbnak kellennem, amikor megítatom, gondoltam, és imádkoznom kell, hogy ne kerüljünk nagy esőbe.

Nem voltam biztos benne, hogy a tőzegáfonyás festék mennyire tartós. Ha kimosódik a szőreből az iszapbarna szín, jóval nehezebb lesz messzire jutni

Athenrytől úgy, hogy ne ismerjék fel Dannsairt. Közel s távolban ő és az apja volt az egyetlen ezüstszerű ló, akit ismertem.

- Mire keresni kezdenek - mondtam Dannsairnek, mialatt felfelé kapaszkodtunk az erdőben -, már rég bottal üthetik a nyomunkat.

Finoman megszorítottam a térdemmel az oldalát, és könnyű ügetésre fogtam. Tisztában voltam azzal, milyen fáradt, de az este beállta előtt messzire kellett jutnunk Athenry várától.

Dannsair kecses járással ment tovább, és hosszú farkával legyezett, amivel tudtomra adta, hogy szívesebben hemperegne meg a hús vízben, és utána boldogan szundítana egyet a napon. De mint mindig, most is megértette, mit akarok tőle, és a kedvemben járt, noha nem találta ésszerűnek.

Dannsair nagyon szeretett, és ez az érzés kölcsönös volt. Ebbe a gondolatba kapaszkodtam, miközben Athenrytől távolodtunk. Messze jártunk az otthontól, és fogalmam sem volt, hova tartunk.

II. fejezet

Az erdő csendes volt, friss fű- és falevél illata volt. Éreztem, hogy az anyám fél valamitől, de nem tudtam, mitől. Nem éreztem farkas szagát, sem másféle veszélyt.

Azon az éjszakán csak keveset pihentem, mielőtt a napkelte az új nap kezdetét jelezte. A nap minden pillanatában a fülemet hegyeztem, hogy halljam, amitől a legjobban félttem: a hátunk mögött a patadobogást és a hangokat. De egyiket sem hallottam.

Dansair olyan kimerült volt, hogy alig legelt, mielőtt lefeküdt a földre. Nem vettem le a kantárt, amit neki készítettem. Nem volt rajta zabla, és a pántok fonott gyapjúból készültek, laposak, szélesek és puhák voltak, így tudtam, hogy nem sértik majd fel a bőrét. Az igazság az, hogy félttem levenni.

Én is boldogan nyúltam el a földön. Sokáig nem jött álom a szememre azután, hogy a kancacsikóm lassú, egyenletes lélegzését hallgattam. Nem voltam biztos abban, hogy olyan közel lesz hozzám, mint előző nyáron. Idősebb volt, és az elmúlt évet jobbára egy állásba zárva töltötte.

És a legnagyobb gondom az volt, hogy egyre kevésbé volt szüksége nevelőanyára, bár még mindig nagyon

szeretett, ami természetes volt, és minden lónál így esett. Ahogy azonban elérik a felnőttkort, közelebb állnak a velük egykorú fiatal lovakhoz, és nem az anyjukat követik mindenhova.

Keveset aludtam. Minden zöreire a fülemet hegyeztem, a testem megfeszült.

És ha Dannsairt megijeszti valami, és elvágat? Végül a csuklómra tekertem a kantárszárat, hogy ha felébred és feláll, engem is felriasszon. Tudom, butaság. Ha valóban megijedt volna valamitől, magával vonszolhatott volna, vagy a sötétben rám tapos. De elképzelni sem tudtam volna, hogy kárt tesz bennem, azt pedig nem viseltem volna el, hogy elfut tőlem.

Másnap reggel tiszta, napos időre ébredtünk. Hallgattam, ahogy egy harkály kopácsol egy égerfa törzsén, és ahogy a patak, amit előző nap követtünk, dallamosan csobog. És átjárt az erdő és az alatta meghúzódó kövek mély csöndje.

Athenry városában kevés madár élt. Inkább emberek lakják, így hozzászoktam a hangjukhoz és a dolgozó emberek nyüzsgéséhez. El is felejtettem az erdő békés csendjét.

Aznap nyugat felé mentünk Dannsairrel, egyenesen a felkelő nap felé. Mindössze egy okom volt, hogy ezt az irányt válasszam: többé-kevésbé arra feküdt az otthonom.

De ostobaság volt, tudom. Az otthonom – a drága, kettős fallal körülvett rath, a házak, amelyekben a családom és a barátaim éltek – az egyetlen olyan hely volt, ahova nem mehettem.

Az athenry-i bíró elkeseredetten vágyott arra, hogy megnyerje a versenyt, főként az ír lovakat akarta legyőzni. Az istállómasterétől tudtam, hogy a bíró megtartja magának az ezüst- és aranyjutalmat, és nekem adja Dannelsait, ha megnyerem neki a versenyt.

Meg is nyertem, de a bírónak esze ágában sem volt betartani az ígéretét. Tudtam, hogy megpróbálja majd visszaszerezni Dannelsait. És ami még rosszabb, az istállómaster biztos beszél majd Conall-lal vagy Cormac apjával az ezüstsínű kancacsikóról, akit elcseréltek a bíróval. Dannelsair ritka felmenőkkel dicsekedhetett, és a bírót nagyon is érdekelte a vérvonala.

Ha Conall és Cormac apja megtudja, hogy a csikó és vele az istállófiú is eltűnt, esetleg kiderül, hogy a „fiú” tanította a lovat, aki kötőfék és kantár nélkül is engedelmeskedett, hogy ló és lovasa között tökéletes volt a bizalom.

A leírás alapján Conall könnyen rájöhet, hogy a „fiú” én voltam. Hiszen azóta látott minket együtt, hogy Dannelsair először ingatagon a lábára állt. Ha ezt elmondja a bírónak, a bíró tudni fogja, hol keresse Dannelsait. Eljön majd a tuath-omba. Egyetlen normann bíró sem tűri, hogy egy ír lány túljárjon az eszén.

Felsőhajtottam.

Nagy volt a kockázat. Bármennyire hazavágytam, nem sodorhattam veszélybe a családomat.

Másnap még mindig az Öreg Brigit ruhájában voltam, és Dannelsair még mindig a normann nyeretget viselte a hátán, amit Brigittől kaptunk, amikor egy nyugat felé vezető széles úthoz értünk. Egész délelőtt vágattunk.

Amikor magasan járt fenn a nap, megálltunk egy patak mellett, hogy Dannsair legelhessen, én meg sajtot és zabpogácsát ettem. A fű magas volt és sűrű, Dannsair mohón tépkedte a fogával, és az állkapcsa szünet nélkül örölt attól a pillanattól, hogy megálltunk egészen addig, amíg újra útra készen nem álltam.

Egész nap úgy hajtottam Dannsairt, hogy a végén már kapkodva szedte a levegőt. Abban a pillanatban ügetésre fogtam, amíg a lélegzetvétele egyenletessé és nyugodttá nem vált. Magasba tartottam a fejemet, füleltem, és jobbra-balra nézve az erdőt figyeltem. Ha a bíró emberei felbukkannak, csupán Dannsair gyorsaságában bízhattam, hogy megmenekülünk.

Már majdnem estére járt, amikor patadobogást hallottam. Dannsair a fejét rángatta, és igyekezett a hang irányába fordulni. Körbefordítottam, majd belovagoltam vele az erdőbe. Mire a lovasok elvágattak mellettünk, már egy vadszilva erdőcske takarásában álltunk.

Elég jól ki tudtam venni az arcukat, amikor elhaladtak. Normann módra csatához öltöztek, kardot, pajzsot szorongattak, az arcuk komor és feszült volt.

Majdnem biztos voltam abban, hogy Athenryből jöttek. Mindenesetre sok hasonló mintájú tunikát viselő férfit láttam ott. Az arcukat nem ismertem meg, de ez nem jelentett semmit. A normannokat rendszerint messziről láttam csak, amikor az északi kapun áthaladtak, vagy a kastély falainál jöttek-mentek. Eleinte csak Öreg Brigitnek segítettem, vagy Dannsairrel

foglalkoztam, később pedig már csak a versenyre készültem.

Dannsair azt tette, amiről a nevét kapta: kitágult orrlyukkal, ragyogó szemmel táncolt.

Sárgásbarnára festett szőre nem volt feltűnő, de ha felnyihog, tudtam, hogy a lovasok lassítanak, és visszajönnek, hogy megnézzék, ki lovagol mögöttük: barát vagy ellenség? És ha Athenryből jöttek, akkor egy világos szőrű kancacsikón lovagló fiút keresnek. Ha kérdezgetni kezdenek, és válaszolok, rögtön tudják majd, hogy nem az vagyok, akinek látszom.

Befogtam Dannsair pofáját, és a fülébe suttoztam: - Ne nyihogj! - könyörögtem. - Még akkor sem, ha néhányat ismersz a bíró istállóiból.

Megrázta a sörényét, és éreztem, hogy egy pillanatra lecsúszik róla a kezem. Magasra kapta a fejét, én meg tettem egy lépést, így most pontosan előtte álltam. Átnézett a fejem fölött. Felgyorsult a légzése, és tudtam, hogy mindjárt felnyihog.

Kétségbeesetten lengettem előtte a karomat, hogy visszariasszam, majd elkaptam a kantárját, és körbe-körbe forgattam, hogy eltereljem a figyelmét.

Felhorkant, és megint a fejét kapkodta, aztán lehajtott fejjel idegesen a hajamat harapdálta.

- Bocsáss meg! - suttoztam. - Nem akartalak megijeszteni. De nem engedhettem, hogy eláruld a bűvőhelyünket.

Megmoccant, és a földet kapálta. Hátrébb kellett lépnem, mert a patája majdnem a lábamat súrolta.

- Dannsair?

Kitágult a szeme, és az erdőbe meredt, amerre a lovasok mentek. Szünet nélkül beszéltem hozzá, végül valóban megnyugodott, de sokáig kellett várnom. Amikor felugrottam a hátára, a nap utolsó sugarainál lekanyarodtam az útról. Észak felé indultam, majd ismét nyugatnak. Ha a normannok ugyanarra jönnek vissza, amerre mentek, már nem találkozom velük.

Dannsair vágya, hogy más lovak után eredjen, felzaklatott. Tudtam, hogy lassan felnőttkorba kerül. Annyira vártam, hogy lovagolhassak rajta, együtt vágassunk a nagyvilágba, bárhova, ahova csak a kedvünk tartja. Egyszer sem merült fel bennem, hogy Danssair valami mást akarhat. Amikor mellette sétáltam, olyan természetes barátsággal tettem, mint ott-hon Bebinn vagy Gerroc mellett. De az athenry-i bíró istállójában eltöltött hónapok után beláttam, hogy közelebb került a lovakhoz, mint hozzám.

Az után a nap után, hogy a lovasokkal találkoztunk, úgy döntöttem, kiderítem, mennyire emlékszik abból, amit kicsikó korában tanítottam neki.

Ehhez viszont szabadon kellett engednem, amit félttem megtenni. Először egy kis tisztáson mertem elengedni, amit kétfelől kusza szilvabozót vett körül. Rajta hagytam a kantárt, de a kantárszárát a nyakára kötöttem.

Miután végeztem ezzel, egy lépést tettem hátra. Danssair sötét, értelmes tekintetével figyelt.

Aztán hátráltam még egy lépést.

És még kettőt. Ennyit mertem csak kockáztatni. Azon a dallamos hangon mondtam ki a nevét, amiről

tudta, hogy ezzel magamhoz hívom. Pillanatnyi habozás nélkül jött oda. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, és a bátorságomat összeszedve jobban eltávolodtam tőle. Délre már boldogan állapítottam meg, hogy mindenre emlékszik, amire tanítottam: ha hívtam, odajött hozzám. Néha ügetésben, máskor vágtaiban, de mindegy volt, hogy tíz lépésről vagy ötvenről hívtam.

Úgy jött mellettem, hogy a kantárszárat sem kellett fogynom.

Engedelmeskedett, amikor arra kértem, hogy maradjon egy helyben, míg én elmegyek onnét, majd visszajövök. Sejtettem, hogy az utóbbi parancsnak kevésbé szívesen engedelmeskedik, de a kedvemért megtette.

Aznap este levettem róla a kantárt, hogy kényelmesebben aludjon, és ha kell, szabadon mozoghat. Már nem féltem, hogy a sötétben magamra hagy. Tudtam, hogy úgy vágyik más lovak társaságára, ahogy én a barátaiméra. De itt voltunk egymásnak is, bíztunk egymásban. És ezért kimondhatatlanul hálás voltam.

III. fejezet

*Ma könnyű utunk volt, az anyám egyenes derékkal
ült a nyergemben. Pihent vagyok, szeretnék többet
vágózni, de visszatartott. Legalább akadtak lovak,
akikkel együtt haladhattunk, és amikor lement a nap,
egymáshoz simulva védekezhettünk a hideg ellen.*

Éjjel mindig csak pár órát aludtunk, mert mindketten nyugtalanok voltunk, és a fülünket hegyeztük, hogy nem hallunk-e veszélyt jelző hangokat. Dannelsair legelt, míg én ettem egy kis sajtot. Egy nap, nem sokkal naplemente előtt, egy kanyar után megpillantottunk magunk előtt egy menetet: hét sötét ruhás nő lovagolt előttünk.

Egy pillanatra meghökkentem, hogy férfiak védelme nélkül merészkednek ki. A lovaik olyan lassan poroszkáltak, hogy lehetetlen volt Dannelsairt megállásra kényszeríteni, mielőtt beértük őket.

Felmerült bennem, hogy elkanyarodom az erdőbe, de egyikük üdvözlésképpen odaintett, majd a társnő-éhez fordult, és mondott valamit, amit nem hallottam. A következő pillanatban mindnyájan megfordultak magas hátú nyergükben, és rám mosolyogtak.

Sötét ruhájukat és hajukat eltakaró fátyluka nézve hirtelen rádöbbsentem, kik is ők: apácák.

Persze hallottam már róluk, de még nem láttam egyet sem.

Visszafogtam Dannsairt. Furcsállanák, gondoltam, ha találkozáskor félnék közelebb menni hozzájuk. Ekkor jöttem rá, hogy a beszédem viszont elárulná, hogy ír vagyok, és miféle magyarázatot adhatnék a normann öltözékemre? Úgy döntöttem, egyenesen elkocogok mellettük, rájuk mosolygok, de nem szólok egy szót sem. Még nem jártam messze Athenrytől, és egy lóháton ülő, normannak öltözött ír lány olyan izgalmatlan történet lenne, aminek biztos híre menne, ha az athenry-i bíró Dannsairt keresné.

Miközben a nyeregben feszengtem, és nem mertem közelebb menni, a nők felkacagtak valamin: magas és tiszta volt a hangjuk, mint a fiatal lányoké. Elfogott a vágy Bebinn és Gerroc után.

A csapat elején lovagló nő megfordult a nyergében, és magához intett. Tétováztam, és majdnem teljes megállásra kényszerítettem Dannsairt. A nő is megállította a lovát, és türelmesen várt. Dühös voltam magamra. Egyszerűen be kellett volna vágatnom az erdőbe. Mosolyogtam, amennyire csak tőlem tellett, és megpróbáltam elmenni mellettük.

De nem így történt.

Nem is tudom, mire számítottam: talán komor, imádságba merült viselkedést vártam volna el az apácaiktól. De inkább egy szomszédos tuath barátságos asszonyainak tűntek.

- Jó napot! - kiáltott fel az elöl lovagló. Udvariasan bólintottam, és még jobban oldalra húzódtam. Az

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

asszony idősebb volt a többieknél. Néhányan olyan fiatalok voltak, mint Fallon néném, csak négy-öt évvel idősebbek nálam.

- Minden rendben? - kérdezte, amikor közelebb értem. Bólintottam, és úgy tettem, mintha egy legyet hessegetnék el Danssair füléről.

- Hova tartasz? - kérdezte kedves, barátságos hangon.

Nyugat felé mutattam, és megint elmosolyodtam, de közben már továbbhaladásra sarkalltam Danssairt, ő azonban megmakacsolta magát, és azt is tudtam, miért. Kinyújtotta a nyakát, és rányihogott a lovakra. Egy-kettő visszanyihogott.

Nem akartam az oldalába vágni a sarkamat, vagy feltűnően indulásra biztatni. Nem akartam okot adni az apácáknak, hogy emlékezzenek rám, hogy engem vagy Danssairt alaposabban szemügyre vegyenek.

Danssair felemelte a fejét, és szinte oldalvást ment tovább. Előrehajoltam, és kicsit megrántottam a kantárját, hogy ismét az előttünk kanyargó út felé fordítsam. De Danssair csak részben engedelmeskedett: a hátsó része egyenesen állt, de a fejét a lovak felé fordította.

Az apácák nevettek Danssair oldalazásán, és azon, amit az én félénk zavaromnak hittek, jöllehet nem az volt. Félttem. Az apácák engem figyeltek, a vonásaimat fürkésztek. Hogy is ne emlékeznének rám ezek után?

- Bájos kis kanca - jegyezte meg egyikük. Kerek arca és széles mosolya volt.

Bólintottam.